

2016. augusztus 15. – Hétfő, Szűz Mária mennybevétele (Nagyboldogasszony)

Azokban a napokban Mária útra kelt, és a hegyek közé, Júda egyik városába sietett. Belépett Zakariás házába, és köszöntötte Erzsébetet. Amikor Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, szíve alatt megmozdult a magzat, és a Szentlélek betöltötte Erzsébetet. Hangos szóval így kiáltott: „Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse! De hogyan lehet az, hogy Uramnak anyja látogat el hozzám? Mert íme, amikor fülemben csendült köszöntésed szava, örvendezve felujjongott méhemben a magzat! Boldog, aki hitt annak beteljesedésében, amit az Úr mondott neki!”

Mária megszólalt:

„Magasztalja lelke az Urat,

és szívem ujjong megváltó Istenemben!

Mert tekintetre méltatta alázatos szolgálóleányát,

lám, ezentúl boldognak hirdet engem minden nemzedék.

Nagy dolgokat művelt velem a Hatalmas, szentséges az ő neve!

Irgalma nemzedékről nemzedékre száll, mindazokra, akik félik őt.

Nagyszerű dolgot tett karja ereje,

széjjelszórta mind a gögös szívűeket.

Lesöpörte trónjukról a hatalmasokat,

és felmagasztalta az alázatosakat.

Az éhezőket elhalmozta minden jóval,

de a gazdagokat elküldte üres kézzel.

Felkarolta gyermekét, Izraelt,

megemlékezve irgalmasságáról,

amint atyáinknak megígérte:

Ábrahámnak és utódainak mindörökre!”

Mária ott maradt még körülbelül három hónapig, azután visszatért az otthonába.

Lk 1,39-56

Kedves Testvérek!

A mai ünneppel alig tudunk mit kezdeni, hiszen fölülmúlja az értelmünket, a tapasztalatunkat, és mégis meg lehet egyszerűbben is közelíteni.

Azt mondja Ferenc pápa – talán azért, hogy összeszedjük a bátorságunkat, és merjünk mi is nagyokat mondani –: Mária fontosabb az apostoloknál. Miért fontos, hogy maga a pápa, Péter utódja kimondja ezt?

Ferenc pápa gyermekként, mikor bajban volt, édesanyjával együtt a Szűzanyához imádkozott. Amikor fiatal volt, ugyanígy tett. Amikor papként valami lehetetlen dolog előtt állt, kihez máshoz, ha nem a Szűzanyához fohászkodott. Aztán püspök lett, végül Péter utódja, azaz Péter, és akkor is a Szűzanyához imádkozott. Hát nem magától értetődő, hogy a Szűzanya nagyobb, fontosabb, fölülmúlóbb, mint az apostolok, és ezt a Szentatyánk ki meri mondani. Neki a lényéhez tartozik, hogy ezek a megélt emberi valóságok az ő szájából – mint az egyház fője – mindenki számára ismertek legyenek. A tanítványok, amikor együtt imádkoztak a Szűzanyával, akkor tudták, hogy az ő szavai, gondolatai, kérései biztosabban révbe találnak, mint az övék.

Nekünk is időnként bátran meg kell mérteni magunkat, és ki kell mondani egyszerű, alapvető dolgokat. Ferenc pápa így folytatja: a nő fontosabb a püspököknél és a papoknál. Hát, drága hölgyek! Éreztétek már valaha, hogy ti fontosabbak vagytok, mint a papok meg a

püspökök? Pedig a Szentatya mondja, én csak őt idézem. Vajon miért mond ilyent a Szentatya? Csak azért, hogy valami meghökkentőt állítson, ami zavarba hozza az embereket?

Amikor gyermekkorában az édesanyjától tanulta az anyanyelvet, tőle tanult imádkozni, ki szeretgette a legtöbbet és a legjobban őt? Nemde az édesanyja? Amikor pappá lett, vajon a szeretet nemde továbbra is az édesanyjától volt a legőszintébb, legtisztább, legönzetlenebb? Föltehetette magának a kérdést: Mi is a pap dolga? Hogy fölé emelkedjen a híveknek, és ossza az igazságokat, a kinyilatkoztatást? Nemde az volna a feladata, hogy Krisztus szeretetének a forrása legyen? Hogy mint ő, aki az édesanyjából merítette a legtöbb szeretetet, mint „anya”, atya, ugyanezt tegye? Valószínű rádöbbsen arra is, hogy a szószékről, a gyóntatószékben, talán nem tudott annyi szeretetet adni, mint a nő, akinek a méhe tele volt az étellel, akinek a megnyílása életet fakasztott. Amikor ő papként, püspökként megnyílt, megnyilatkozott, élet fakadt abból, olyan élet, amelyért a szülők akár az életüket adták volna.

Ha a papok, püspökök szavai olyanok lennének, mint egy édesanyjának a méhe, amely befogad, és utána életet hoz a világra, akkor nem lenne paphiány. Egy papnak az lenne a feladata, hogy úgy szeressen, és úgy adjon életet, ahogyan azt a nők teszik, magától értetődően, életük legnagyobb öröme és boldogságaként.

A Szentatyanak ezek a szavai eleven igazságok, melyek helyreállítják a rendet. Helyreállítják azt az ordót, ami annyira fontos, hogyha nincs, akkor elvész minden. Ha tehát egy pap nem tudja, hogy a nők fontosabbak, mint ő, ha a püspök nem tudja, hogy minden nő fölötte áll az ő nagyszerűségének, akkor máris eltévedt. Ha ezekkel az egyszerű tapasztalatokkal, amelyeket megélünk, amelyeket hordozunk magunkban, mélyen szembesülünk, akkor rá fogunk döbbseni, hogy a kereszténység ebben a hihetetlen egyszerű szeretet adásában, áradásában van.

Amit már máskor is mondtam. Az nem bűn, ha azért nem jössz el szentmisére, mert szeretetet gyakorolsz, mert éppen nélkülözhetetlen vagy valaki számára. Az persze más, ha azért, mert lusta, kényelmes vagy. Mert nem vagy eléggé meggyőződve arról, hogy itt mit kapsz ajándékként.

A Szűzanya, akit ma ünneplünk, ő mindig velünk van, mindig jelen van, mindig kérni lehet, mindig oda lehet hozzá futni, menekülni. Nekünk is ilyennek kéne lennünk. Ha a legegyszerűbb tapasztalatainkat elmélyítve rádöbbsennénk, hogy mi van a kezükben, mi van a szívünkben, milyen hatalmas ajándék vagyunk mindannyian, ha Isten kezébe tesszük magunkat.

Drága anyák, drága nők, ezen a mai napon szerettelek volna benneteket egy kicsit fölébreszteni, a férfiakat pedig ráeszméltetni arra, hogy milyen kincs van az oldalukon, az életükben.

Amen.